

lem det ældre og det yngre tyranni gør store forskelle sig gældende. For at samle hele materialet må B. benytte en meget vid og vag definition af tyranniet, nemlig »die ungesetzliche, einem Gemeinwesen aufgezwungene Alleinherrschaft« (s. 6). Det er indlysende, at en historiker af B.'s format er ganske klar over de meget forskelligartede økonomiske og sociale faktoreres betydning for tyranniets opståen og udvikling i de forskellige tidsafsnit, og i afsnittene om tyranniets historiske funktion behandles disse forhold naturligvis. Men for B. er den historiske problematik først og fremmest knyttet til de enkelte tyranners personligheder. I et magtskyt og herskelystent individs stræben efter lovløs magtudfoldelse ser han den primære årsag til indførelse af ethvert tyranni, og først ud fra denne konception opnår hans værk den nødvendige tematiske enhed.

Hvad enten man godtager B.'s grundopfattelse eller stiller sig skeptisk overfor den (hvad måske de fleste historikere vil gøre), må man anerkende, at B. med sin enorme, kritisk bearbejdede materialesamling har skabt det længe savnede standardværk over et af de vigtigste fænomener i den græske politiske historie.

OTTO MØRKHOLM

LEO STRAUSS: *On Tyranny*. Revised and enlarged. Ithaca, N. Y., Cornell University Press, 1968. xii + 228 s. 19 sh.

Denne »paperback«-udgave af en bog, som først udkom i 1963, indeholder et i og for sig sympatisk forsøg på at inddrage en oldtidsforfatter i den moderne politiske diskussion af diktaturet og dets væsen. Xenophons lille dialog »Hieron« oversættes og kommenteres af Leo Strauss (s. 1-142); endvidere aftrykkes et diskussionsindlæg af Alexandre Kojève (baseret på Hegels politiske teorier) og Strauss' svar på dennes og andres kritik (s. 142-226).

Selv om man altid er tilbøjelig til at kippe med flaget for de forskere fra andre discipliner, som er villige til en seriøs konfrontation med antikkens teorier, må man beklage, at S. ikke har fundet et værk, som i højere grad var umagen værd. Trods alle påstande om det modsatte er Xenophon ikke så betydelig og relevant en politisk tænker, som S. gerne vil gøre ham til. Den foretagne sammenligning med Machiavelli kan han slet ikke leve op til. Hans værk er snarere tidstypisk og derfor velegnet for den historiske interpretation, som S. afviser med foragt.

OTTO MØRKHOLM

JOHAN HENRIK SCHREINER: *Aristotle and Perikles. A Study in Historiography*. Symbolae Osloenses fasc. supplet. XXI. Oslo, Universitetsforlaget, 1968. 138 s.

Siden hin januardag i 1890, da man i British Museum fandt en papyrusrulle med størstedelen af Aristoteles' værk om »Athenæernes statsforfatning«, er meget blæk og megen forskeraktivitet blevet anvendt på forklaringen og analysen af denne historiske kilde. På grund af Aristoteles' almindelige omdømme måtte et historisk skrift fra hans hånd betragtes som noget nær en sandhedsåbenbaring.